

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Quarta morientium tentatio contra spem ratione præsumptionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

4. Tentantur ægroti à malo dæmone circa spem. Quando enim fidem auferre non potest, cum qua omnes virtutes supernaturales euertuntur, saltem spem conatur quaterere, & quidem duplici ariete. Si quos enim scit latioris esse naturæ, & ingenij confidentioris, qui à morte non tantopere abhorreant, eos nimia sui suorumque meritorum fiducia, occulta superbia, arrogantia & vanitate implet. Sin autem nouit aliquos indolis esse tristioris, & viræ negligentioris, & malè sibi conscios, ad alterum trahit extremum, nimirum deiectionis animi, tristitiæ, pusillanimitatis, magnæ de diuina misericordia diffidentie, ac demum etiam desperationis. Quamquam interdum versis velis nauigat, & mutatis armis pugnat. Nam etiam sæpe illos ipsos, qui merito de periculo suo deberent metuere, si eos nequit præcipitare in barathrum desperationis, impellit eos ad vanam gloriam, complacentiam, & nimiam securitatem, aut etiam præsumptionem suorum meritorum: Vt tantum cogitent de sua liberalitate, aut operibus bonis, quæ aliquando fecerunt, scelerum suorum penitus obliuiscantur, illa in immensum augentes, ista stolidè extenuantes, quasi Deus tantum sit misericors, iustitiam autem non curet. Neque iniustos dumtaxat molitur conijcere in desperationem, sed interdum etiam viros virtuti deditos, bonos sæculares, & Religiosos ipsos, circa vltimum vitæ tempus, desperatione tentat. Vtrimque sunt scopuli, & pericula naufragiorum. Nam & qui sibi nimium fidunt, pœnitentia non opus esse arbitrantur; & qui desperant, quidquid demum agant, inutile esse existimant. Sic capti pereunt, qui victores possent triumphare. Vt ergo possint vincere, vtrisque diuina bonitas prospexit; illis quidem, vnde præsumptionem deponant, istis autem, vnde in spem assurgant. Ne enim quisquam sibi applaudat, sibi que de suorum meritorum confidentia promittat securitatem, sapius occultorum suorum iudiciorum formidandos exitus proposuit; ut que modestè de nostris virtutibus sentiremus, voluit nos nescire, *utrum amore, an odio digni simus.* Quàm multa, sub *Eccle. 9. 1.* specie & nomine virtutum, vitia latent? Quàm pauca sunt opera, sine macula? Quàm multis in rebus sumus culpabiles? Quàm multa peccata vel non agnoscimus, vel obliuioni mandamus?

O o o o 2

Et

III

Et ea ipsa, quæ nos scimus perpetrasse, quàm tepidè luimus? Si viri multi sanctissimi, diuinum adire tribunal trepidauerunt, quid nos confidimus? quid præsumimus de nostra vita, tot erroribus obnoxia? De S. Abbate Arsenio legimus, eum in extremo vitæ tempore magno timore percussum metuere visum, à discipulis interrogatum: *Pater, in veritate & tu times?* Quibus respondit: *Timor, qui nunc in me est, semper fuit in me.* Cuius animi etiam Iob fuit, qui dixit: *Semper quasi tumentes super me fluctus timui DEVM, & pondus eius ferre non potui.* Et Abbas Agathon, post vitam sanctissimam, morti proximus, cum mirificè formidaret, dixit: *Alia sunt iudicia DEI, alia hominum.* Et alius Abbas, Sisois dictus, adeò integræ castæq; vitæ fuit, vt illi animam acturo CHRISTVS ipse se præsentem sisteret visendumque, & tamen eum supplex rogauit, vt sibi adhuc modicum tempus concederet ad pœnitentiam perendam. Hæc exempla remediaque, DEVS morientibus dedit contra nimiam fiduciæ præsumptionisq; tentationem.

Iob. 31. 23.

IX.

Verùm consuetius est frequentiusque, & quodammodo naturale, vt homines, illa vltima vitæ hora sibi timeant, & impuillanimitatem cadant, ac desperatione sollicitentur; præsertim vel aliàs serupulosi, vel qui priùs nimis sibi frœnum conscientia laxauerunt. Quæ enim antè illis astutus tentator extenuauit, & vt leuia nihilique facienda propinauit, ea tunc cum de rerum summa agitur, in immensum extollit, & mira quadam mentis fascinatione, apparere facit ipsâ diuinâ immensaque Dei misericordiâ maiora, vt cum desperato illo fratricida dicant: *Maiores est iniquitas mea, quàm vt veniam merear.* Sicut ergo homini sano diabolus, vt peccet, suggerit Deum esse elementissimum & ad indulgendum pronissimum, adeoque peccata esse parui facienda, ita, teste Climaco, in angustijs mortis & instantis iudicij posito Deum rigidissimum, & peccatorum etiam occultorum & in confessione omissorum grauitatè exaggerat, vt jam actum de sua salute putet. Si huc morientem ducit hostis, vicit. Ne ergo ducat, benignus Iudex ea omnia, ad spem nostram roborandam suppeditauit, quæ initio huius capituli de eius misericordia recensuimus. Ad quæ accedunt sequentia & solatia & auxilia.

Gen. 4. 13.

Nam